

Sygn. akt II K 559/13

Ds. 1017/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: SSR Bartosz Szlachta

Protokolant : prac.sąd. Magdalena Greś

Przy udziale Prokuratora Prok. Rej. – Doroty Śliwińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17.12.2013r.

sprawy

1/ M. W. (1) syna M. i W. z domu D., urodzonego (...) w O.

2/ K. S. (1) syna B. i B. z domu S., urodzonego (...) w B.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 26 sierpnia 2013r. w B., w woj. (...) - (...), w miejscowym sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia dwie butelki wódki marki (...) o poj. 1 litra każda o łącznej wartości 73,98 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w T.P., a następnie bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego alkoholu, użyli przemocy wobec pracownika tego sklepu M. M. (1) w ten sposób, iż odpychali go, po czym uciekli, przy czym K. S. (1) dopuścił się w/w czynu przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 281 kk, a wobec K. S. (1) z art. 281 kk w zw. z art. 64§1 kk,

a ponadto M. W. (1) o to, że:

II. w dniu 22 lipca 2013r. w B., w woj. (...) - (...), w miejscowym sklepie (...) zabrał w celu przywłaszczenia butelkę wódki marki (...) o poj. 0,7 litra o wartości 39,99 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w T.P., po czym bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, groził pracownikowi tego sklepu K. S. (2) pobiciem i użył wobec niego przemocy w ten sposób, iż uderzył go pięścią w lewy bark i odepchnął, a następnie uciekł,

tj. o przestępstwo z art. 281 kk,

III. w dniu 26 lipca 2013r. w B., w woj. (...) - (...), zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) numer (...) z kartą SIM o numerze abonenta (...) o wartości 400 zł na szkodę A. K.,

tj. o przestępstwo z art. 278§1 kk.

o r z e k a :

I oskarżonego **M. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to :

a) za czyn opisany w pkt I ustalając iż stanowi on wypadek mniejszej wagi na podstawie art. 281 k.k w zw. z art. 283 k.k. skazuje go zaś na podstawie art.283 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

b) za czyn opisany w pkt II ustalając iż stanowi on wypadek mniejszej wagi na podstawie art. 281 k.k w zw. z art. 283 k.k. skazuje go zaś na podstawie art.283 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

c) za czyn opisany w pkt III ustalając iż czyn stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw za to skazuje go i wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu.

II oskarżonego K. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I i za to ustalając iż stanowi on wypadek mniejszej wagi na podstawie art. 281 k.k w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art.283 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

III na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone oskarżonemu M. W. (1) w pkt I a i b jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności:

IV na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. W. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 22-23.07.2013r., 31.07.2013r-01.08.2013r., oraz okres tymczasowego aresztowania od 26.08.2013r.- 17.12.2013r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu K. S. (1) na poczet orzeczonej kary okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 26-27.08.2013r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI na podstawie art.29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. J. kwotę 300,00 (trzysta 00/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego K. S. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 69 złotych tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia;

VII na podstawie art.29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. J. kwotę 420,00 (czteryście dwadzieścia 00/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego M. W. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 96,60 złotych tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia i kwotę 300,00 (trzysta 00/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 69 złotych tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia;

VIII na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 559/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22 lipca 2013 roku ok. godziny 12.00 oskarżony M. W. (1) udał się do sklepu (...)w B.. Był on pod wpływem alkoholu. Będąc w sklepie z regału wziął wódkę (...)o poj. 0,7 litra i schował ją za koszulę a następnie do koszyka włożył piwo (...)i paczkę chipsów. Z tymi zakupami udał się do kasy i zapłacił za towar znajdujący się w koszyku i udał się do wyjścia. Oskarżonego obserwował cały czas pracownik ochrony tego sklepu – K. S. (2). Widział on jak oskarżony zdejmuje z regału sklepowego wódkę i chowa ją za koszulę. Dlatego w momencie jak oskarżony odchodził od kasy w kierunku wyjścia ze sklepu zatrzymał go i zażądał wydania skradzionego towaru. Oskarżony M. W. (1) zignorował jego polecenie i grożąc mu pobiciem nagle uderzył pracownika ochrony w lewy bark, odepchnął go i uciekł ze sklepu w

kierunku dawnej stacji paliw przy ul. (...). O zajęciu poinformowano policję. Funkcjonariusze patrolujący miasto udali się we wskazane miejsce ucieczki oskarżonego, gdzie zobaczyli mężczyznę pasującego do opisu przekazanego przez dyżurnego, który na widok policji zaczął uciekać. Został on zatrzymany. Znalaziono przy nim piwo, paczkę chipsów i wódkę (...). Funkcjonariusze zawieźli oskarżonego do sklepu (...), gdzie pracownik ochrony K. S. (2) potwierdził, że zatrzymany dokonał kradzieży wódki. Następnie został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – wynik badania alkometrem 0,68 mg/l.

Następnie w dniu 27 lipca 2013r. na bazarze miejskim w B. oskarżony M. W. (1) będąc w towarzystwie swojej konkubiny P. G. spotkał J. K., który wraz z kolegami słuchał muzyki z telefonu swojej matki A. K.. Oskarżony i jego konkubina byli pod wpływem alkoholu. J. K. dał telefon oskarżonemu, by posłuchał muzyki w telefonie N. (...), sam rozmawiał z P. G.. Po chwili oskarżony odszedł zabierając telefon. Tego samego dnia oskarżony w sklepie (...) przy ul. (...) w B. ukradł 10 puszek piwa. Jednak został złapany na kradzieży przez pracownika sklepu – M. T.. Wobec tego zaproponował, że zostawi telefon N. (...) i za kilka dni przyniesie pieniądze za piwo. M. T. przystał na to.

Fakt kradzieży telefonu został zgłoszony na policję. Funkcjonariusze policji okazali M. T. wizerunek oskarżonego, którego rozpoznał jako klienta który pozostawił telefon jako zabezpieczenie zapłaty za piwo. Telefon ten został zwrócony właścicielce – A. K. we wrześniu 2013r.

W dniu 26 sierpnia 2013r. oskarżeni M. W. (1) i K. S. (1) udali się do sklepu (...) w B.. Tam wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży po jednej butelce wódki (...) o poj. 1 litra. Zajęcie to wdzieli pracownicy ochrony sklepu i dlatego zawiadomili M. M. (1) – Kierownika sprzedaży – by pomógł im ująć sprawców. W okolicach drzwi wejściowych doszło do przepychania między M. M. (1) a oskarżonymi. W efekcie oddali oni zabraną wódkę i uciekli ze sklepu. M. M. (1) nie doznał żadnych obrażeń ciała. O powyższym fakcie powiadomiono policję i sprawcy kradzieży zostali ujęci. Obaj byli po spożyciu alkoholu : M. W. (1) miał 0,98 mg/l zaś K. S. (1) 1.24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Nadto sąd ustalił, iż :

- oskarżony M. W. (1) posiada wykształcenie podstawowe, wyuczony zawód tapicer, mechanik, blacharz, lakiernik, nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku z MOPS w B. jest kawalerem, na utrzymaniu posiada 1 dziecko, na które płaci alimenty w kwocie 400zł oraz obecna jego konkubina oczekuje narodzin kolejnego dziecka, oskarżony choruje na schizofrenię i jest uzależniony od alkoholu. Dotychczas był karany za drobne kradzieże przez tutejszy sąd : wyrok z 28-06-2012r. w sprawie IIK 239/12 za przestępstwa z art. 279§1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby(k.155-157, 17-19, 106-107);

- oskarżony K. S. (1) posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, na utrzymaniu rodziców, wykonuje prace dorywcze, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie leczony psychiatrycznie, uzależniony od alkoholu, był karany przez tutejszy sąd za kradzieże i rozbój – m.in. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 16-06-2010r. w sprawie IIK 204/10 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 03-11-2010 do 01-08-2012r., obecnie przebywa na zwolnieniu warunkowym. (k.160-163, 236-237, 253-254, 255-258)

dowody:

wyjaśnienia oskarżonych:

– M. W. (1) – k.43-45, 87-89, 92-93, 155-157, 415-416

- K. S. (1) – k.162-164, 278-280, 415v-416v

zeznania świadków:

- K. S. (2) – k.3-3v, 144v-145, 416v-417,

- M. M. (1) – k.110v, 138-139, 416v

- M. T. – k.78v

- A. B. – k.25v-26v,

- R. S. – k.33v

- B. D. – k.53v-54

- A. K. – k.64

- P. G. – k.286v-287,

wykaz dowodów rzeczowych – k.1

protokół oględzin – k.6-7, 114-115, 289-290,

płyta CD – k.288

protokół przeszukania – k.9-11, 73-74, 75-77

protokół badania trzeźwości – k.12, 32, 148, 158

protokół zatrzymania – k.13, 72, 135-136,

dokumentacja techniczna – k.30-31

protokół okazania – k.80-83

informacja z K. – k.106-107, 236-237,

odpisy wyroków SR w Bartoszycach – k.17-19, 253-258,

odpis opinii o skazanym – k.24

opinia sądowo-psychiatryczna – k.229-232, 306-308,

opinia lekarska – k.50-52

pismo MOPS w B. – k.272-273

Podczas kolejnych przesłuchań oskarżony M. W. (1) przyznał się do dokonania kradzieży wódki (...), telefonu komórkowego N. (...) oraz wódki (...). Nie przyznał się do grożenia pobiciem K. S. (2) oraz używaniu przemocy wobec niego i M. M. (1). Wyjaśnił, iż w trakcie zdarzenia M. M. (1) starającego się powstrzymać oskarżonych odpychał tylko K. S. (1).

Na rozprawie w dniu 17-12-2013r. oskarżony M. W. (1) przyznał się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów i oświadczył, że wcześniej nie przyznawał się do nich, bo w trakcie zajęć był pod wpływem alkoholu i nie pamiętał wszystkiego dokładnie. Dopiero podczas pobytu w areszcie odtworzył sobie te zdarzenia i jego dzisiejsze wyjaśnienia polegają na prawdzie. Przypomniawszy sobie, że także i on użył przemocy w trakcie ucieczki ze sklepu (...) przepychając się z M. M. (1) starającym się uniemożliwić im opuszczenie sklepu.

Oskarżony K. S. (1) przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Podobnie na rozprawie w dniu 17-12-2013r. – przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził wcześniejsze wyjaśnienia i odmówił składania wyjaśnień na rozprawie.

Ponadto obaj oskarżeni na rozprawie przeprosili pokrzywdzonych.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonych M. W. (1) i K. S. (1) zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Wiarygodne i logiczne jest też wyjaśnienie przez oskarżonego M. W. (1) powodów odmienności wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie. Obaj oskarżeni opisali poszczególne zajścia tak jak to zapamiętali.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obu oskarżonych korespondują z zeznaniami bezpośrednich świadków tych zdarzeń oraz z zeznaniami pozostałych świadków przesłuchanych w tej sprawie.

Świadkowie K. S. (2), M. M. (1) dokładnie opisali każdą z sytuacji, w których brali udział oskarżeni.

Pokrzywdzona A. K. w swych zeznaniach również szczegółowo przekazała okoliczności, w jakich oskarżony M. W. (1) wszedł w posiadanie telefonu komórkowego marki N. (...). Swoje zeznania opierała na relacjach syna – J. K., który był użytkownikiem tego telefonu. W tej kwestii również złożyła zeznania P. G.. Jej zeznania korespondują z zeznaniami pokrzywdzonej A. K., jednak są bardziej szczegółowe.

Kolejni świadkowie przesłuchani w niniejszej sprawie to pracownicy sklepu (...)– A. B.i Joanna B. D.. Pierwsza z nich nie była bezpośrednim świadkiem zajścia z udziałem oskarżonego M. W. (1), o zdarzeniu dowiedziała się pod koniec swego czasu pracy od pracownika ochrony K. S. (2). Natomiast Joanna B. D.od początku obserwowała oskarżonego i nawet zasugerowała pracownikowi ochrony by zwrócił szczególną uwagę na oskarżonego M. W. (1). Widziała też przepychanki w okolicach wyjścia ze sklepu. Świadek M. T.– pracownik sklepu (...)zrelacjonował całe zajście z udziałem oskarżonego M. W. (1). Kolejny świadek – funkcjonariusz policji – R. S.nie był naocznym świadkiem żadnego ze zdarzeń – brał udział w zatrzymaniu oskarżonego M. W. (1)po dokonaniu kradzieży w sklepie (...)i ucieczce z niego.

Oceniając zeznania świadków należy w pełni im dać wiarę, każdy zeznawał na okoliczność własnego postrzeżenia poszczególnych zdarzeń, co w sumie dało cały obraz kolejnych czynów z udziałem oskarżonych. Sąd nie dopatrył się w nich żadnych nieścisłości, ani chęci bezpodstawnego oskarżania sprawców.

Tak zgromadzony materiał dowodowy zdaniem Sądu pozwala stwierdzić, iż wina oskarżonego M. W. (1) i K. S. (1) nie budzi żadnych wątpliwości, została im ona należycie udowodniona przeprowadzonymi dowodami.

W przypadku M. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał on dyspozycje art. 281 k.k. w przypadku czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia.

Groźba użycia przemocy jest drugim z alternatywnych sposobów popełnienia rozboju na osobie. Polegać ona może zarówno na groźeniu pobiciem, uszkodzeniem ciała bądź zastosowaniem jakiejś innej formy przemocy na osobie, której sprawca chce odebrać rzecz. Ponadto sama forma wyrażenia groźby ustawowo nie jest określona, a zatem nie musi być przez sprawcę wypowiedziana wprost, może ona także wynikać z samego zachowania sprawcy przestępstwa. W tym przypadku przemoc jakiej dopuścił się oskarżony M. W. (1) przyjęła dość łagodną postać. Przede wszystkim zmierzała ona do utrzymania stanu posiadania, a nadto w przypadku zdarzenia z 22-07-2013r. polegała na uderzeniu pokrzywdzonego K. S. (2) w bark i przepychaniu się z nim w celu ucieczki z miejsca zdarzenia. W drugim przypadku – zdarzeniu z 26-08-2013r. doszło do popychania pokrzywdzonego M. M. (1) również w celu ucieczki z miejsca zdarzenia. Należy też pamiętać, iż w trakcie zdarzenia z 26-08-2013r. zrabowany towar został ostatecznie dobrowolnie wydany przez oskarżonych.

Podobnie należy traktować zachowanie K. S. (1) z dnia 26-08-2013r. Oskarżony usiłował utrzymać stan posiadania zrabowanego alkoholu, dlatego doszło do przepychania się z M. M. (1), a w efekcie alkohol został oddany zaś sprawca uciekł z miejsca zdarzenia.

Jednakże z uwagi na wartość zrabowanego przedmiotu w dniu 22-07-2013r. oraz 26-08-2013r., a nade wszystko okoliczności wejścia przez oskarżonych M. W. (1) i K. S. (1) w posiadanie alkoholu, Sąd uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu.

Należy bowiem mieć na uwadze, że obaj oskarżeni w zamiarze utrzymania się w posiadaniu cudzej rzeczy użyli łagodnych środków perswazji – a mianowicie :

- w dniu 22-07-2013r. M. W. (1) - groźby pobicia oraz jednokrotnego uderzenia ręką w bark i odepchnięciu . Takie działanie odniosło oczekiwany przez oskarżonego skutek i oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia,

- w dniu 26-08-2013r. M. W. (1) i K. S. (3) – odpychali popychali M. M. (1), po czym uciekli pozostawiając zrabowane przedmioty w postaci dwóch butelek wódki.

Zauważyć też należy, iż kwestie uznania czynu za wypadek mniejszej wagi szczegółowo wyjaśnia Marek Kulik w Komentarzu do art. 278 kodeksu karnego – stan prawny na 01-01-2013r.(LexOmega) „Przepis § 3 tworzy uprzywilejowane typy wszystkich przestępstw kradzieży, tzw. **wypadki mniejszej wagi** . W tak określonym typie uprzywilejowanym zachodzi w istocie wielość przesłanek uprzywilejowujących (Bojarski, Odmiany..., s. 142 i n.). O ocenie czynu jako wypadku mniejszej wagi decydują bowiem elementy składające się na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości (por. tezy do art. 115 § 2). Wypadek mniejszej wagi charakteryzuje się stopniem społecznej szkodliwości zmniejszonym w stosunku do typu podstawowego (wyrok SN z dnia 3 grudnia 1980 r., V KRN 338/80, OSNPG 1981, nr 5, poz. 50; wyrok SN z dnia 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27, z glosą aprobusującą Buchały, PiP 1997, z. 9; wyrok SA w Lublinie z dnia 8 sierpnia 1996 r., II AKa 91/96, Prok. i Pr. 1997, nr 5, s. 65, z glosą aprobusującą Wąska tamże; wyrok SN z dnia 4 kwietnia 1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 10, poz. 7; wyrok SA w Białymstoku z dnia 16 listopada 2001 r., II AKa 161/00, OSA 2001, z. 7-8, poz. 42; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 listopada 2001 r., II AKa 260/01, OSA 2002, z. 9, poz. 70; wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2002 r., II KKN 193/00, LEX nr 54386; postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V KKN 544/00, OSNKW 2002, nr 9-10, poz. 73; Andrejew, Sporne..., s. 5; Bojarski, Odmiany..., s. 144; Hajduk, Wypadki..., s. 54 i n.; Kubala, Wypadek..., s. 328; Majewski, Przestępstwa..., s. 343; Marek, Peczeniuk (w:) Marek, Pływaczewski, Peczeniuk, Kradzież..., s. 77; Stefański, Okoliczności..., s. 128; Śliwowski, Prawo..., s. 457; Zelga, Wypadki..., s. 60-61). Dlatego dla oceny czynu jako wypadku mniejszej wagi nie mają znaczenia żadne inne okoliczności, jak na przykład inne, poza stopniem społecznej szkodliwości, dyrektywy wymiaru kary (szczegółowy przegląd stanowisk prezentowanych w literaturze dają Bojarski, Odmiany..., s. 142 i n., i Stefański, Okoliczności..., s. 128-129).”

O Stopniu społecznej szkodliwości czynu mówi art. 115§2 k.k. „Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.”

Mając zatem na uwadze powyższe wywody podkreślić należy, iż zachowanie oskarżonych w dniu 22 lipca i 26 sierpnia 2013r. nie można oceniać jako czynów o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Raczej uznać należy takie zachowania są uciążliwe dla personelu i właścicieli placówek handlowych. Sąd nie dopatrył się w tych zachowaniach znacznych szkód ani w mieniu – wartość alkoholu to koszt kilkudziesięciu złotych, ani szkód wyrządzonych osobom starającym się zapobiec kradzieży – przemoc w tym przypadku polegała na uderzeniu w bark i szarpaniu się oraz odpychaniu dłońmi, zatem nikt ni odniósł poważnych obrażeń. Nie można też uznać, iż zachowanie oskarżonych w obu przypadkach było efektem dalekosiężnych planów, raczej zdaniem sądu stanowiło ad hoc realizację potrzeby spożycia alkoholu. Zatem pobudki działania też były proste.

Z tych też powodów sąd uznał, iż czyny oskarżonych popełnione w dniach 22 lipca i 26 sierpnia 2013r. stanowią wypadki mniejszej wagi.

Odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu M. W. (1) w pkt III aktu oskarżenia – dotyczącego zdarzenia z 26 lipca 2013r. na podstawie art. 2 pkt 4 ustawy z 27 września 2013r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1247 z 25-10-2013r.) przyjął, iż czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119§1 k.w., albowiem wartość przedmiotu zaboru nie przekracza ¼ aktualnego minimalnego wynagrodzenia.

Reasumując sąd stwierdził, iż oskarżeni są ludźmi dorosłymi, posiadającym odpowiedni poziom doświadczenia życiowego. Znają również obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania. Czyny zarzucane każdemu z nich mają charakter prosty ze społecznego punktu widzenia, należy więc przyjąć, że oskarżeni rozumieli ich znaczenie i mogli właściwie pokierować swoim postępowaniem. Warto podkreślić jest to, że oskarżeni byli już wcześniej karani za czyny przeciwko mieniu – z art.279§1 k.k. i 280 k.k.

Wątpliwości co do zdolności do rozpoznania znaczenia czynu zarzucanego w sprawie i zdolności do pokierowania swoim postępowaniem przez oskarżonych tempore criminis zostały rozwiane dowodami w postaci opinii biegłych psychiatrów (k.229-232 i 306-308).

W ocenie biegłych tempore criminis oskarżeni M. W. (1) jak i K. S. (1) byli w stanie rozpoznać znaczenie swoich czynów i mogli pokierować swoim postępowaniem, w związku z czym nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

W ocenie Sądu omówiona wyżej opinia jest pełna, jasna i rzetelna.

Biegli przeanalizowali cały dostępny materiał, dokonali jego prawidłowej i fachowej oceny oraz sformułowali logiczne i spójne wnioski.

Dlatego też Sąd uznał ten dowód za w pełni wiarygodny.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że oskarżonym można i należy przypisać winę.

Sąd przyjmując, iż czyny oskarżonego M. W. (1) opisane w pkt I i II aktu oskarżenia stanowią wypadki mniejszej wagi kwalifikując każdy z nich z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. wymierzył oskarżonemu odpowiednio za poszczególne czyny kary 1 roku oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zaś na podstawie art. 85 k.k., 86§1 k.k. sąd karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Natomiast za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia, stanowiący wykroczenie z art. 119§1 k.w. sąd wymierzył oskarżonemu karę 15 dni aresztu.

Sąd przyjmując, iż czyn oskarżonego K. S. (1) opisany w pkt I aktu oskarżenia stanowi wypadek mniejszej wagi kwalifikując go z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wymierzone każdemu z oskarżonych kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości ich czynów, odpowiadają stopniowi winy oskarżonych, spełnią także swe cele w zakresie represyjnym oraz wychowawczym wobec sprawców, uwzględniając przy tym cele ogólnoprewencyjne a także uwzględniają ich dotychczasową karalność.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił bowiem dotychczasowe skazania oskarżonych:

- M. W. (1) za czyny z art. 279 § 1 k.k., na karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat

- K. S. (1) za czyn z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą wykonał w całości w okresie od 03-11-2010r. do 01-08-2012r. Okolicznością obciążającą jest w przypadku oskarżonego K. S. (1) działanie w warunkach

powrotu do przestępstwa tzw. recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.)- albowiem oskarżony K. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne (w tym przypadku przeciwko mieniu).

Okolicznością obciążającą jest także popełnienie czynów przez oskarżonych pod wpływem alkoholu.

. Wskazać tu należy iż obaj oskarżeni nie potraktowali poważnie wydanych wcześniej orzeczeń, nie wyciągnęli odpowiednich wniosków i ponownie okazali lekkomyślny, lekceważący i karygodny stosunek do norm prawnych. Wskazać także należy, że mimo ich młodego wieku, popełnili już kolejne poważne przestępstwa. Tak więc proces resocjalizacji w warunkach wolnościowych w stosunku do oskarżonych M. W. (1) i K. S. (1) się nie sprawdził.

Do okoliczności łagodzących sąd zaliczył niski ładunek przemocy zastosowanej wobec pokrzywdzonych, przyznanie się do winy a nade wszystko przeproszenie pokrzywdzonych, które zostały przez pokrzywdzonych M. M. i K. S. (2).

Analizując materiał dowodowy oraz wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do oskarżonych tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swe cele i będzie karą adekwatną do czynów.

Jednak mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary zawarte przede wszystkim w art. 53 k.k., sąd nie znalazł uzasadnienia dla przychylenia się do wniosków oskarżyciela. Co do rodzaju wymierzonych kar – sąd podzielił zdanie prokuratora, natomiast z wymiarem tych kar jednostkowych oraz w przypadku oskarżonego M. W. (1) – kary łącznej, w żadnym razie nie sposób się zgodzić.

Niewątpliwie obaj oskarżeni byli już karani za podobne rodzajowo przestępstwa. Jednakże uwzględniając dyrektywy z art. 53 k.k. ta okoliczność nie może być jedyną warunkującą wymiar kary. Należy bowiem uważać, by dolegliwość za popełnione czyny nie przekraczała stopnia winy każdego ze sprawców z uwzględnieniem stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów. Kolejną okolicznością, którą należy brać pod uwagę przy wymiarze kary jest bezsprzecznie cel tej kary. Oznacza to zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie wymierzonej kary z jednej strony na sprawcę czynu, z drugiej zaś strony na wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Tutaj naiwnością byłoby rozumienie takiego oddziaływania społecznego w szerokim wymiarze, należy to rozumieć raczej jako oddziaływanie na środowisko sprawców przestępstw. Wymierzając karę należy też zważyć by nie była ona odebrana jako nadmiernie surowa represja wobec sprawcy, budząc raczej współczucie dla niego.

Kolejne wyznaczniki wymiaru kary formułuje §2 art.53 k.k. W myśl tego przepisu należy uwzględnić szeroko rozumiane warunki i właściwości sprawcy, a więc jego środowisko, sposób życia, rozwój intelektualny itp. Kolejne wyznaczniki to motywacja, sposób działania oraz zachowanie po dokonaniu czynu. Odnośnie dwóch pierwszych okoliczności – sąd nie dopatrył się jakiś szczególnych pobudek, elementów planowania, premedytacji działania. Wszystkie czyny przypisane oskarżonym wynikały z chęci spożycia alkoholu, na który nie mieli już wystarczających środków finansowych. Są to bez wątpienia niskie pobudki. Podobnie sposób wejścia w posiadanie pożądanego przedmiotu nie stanowił realizacji głęboko przemyślanego planu, a raczej proste zagarnięcie cudzego mienia i chęć utrzymania się w tym posiadaniu. Właśnie ta chęć spowodowała odpychanie a nawet uderzenie osób usiłujących odebrać zrabowane im mienie. Tu na podkreślenie zasługuje zachowanie sprawców na rozprawie. Obaj oni przeprosili za swe działania pokrzywdzonych. Przeprosiny te zostały przyjęte, a jeden z pokrzywdzonych – M. M. (1) stwierdził nawet, że takie nie żywi urazy wobec oskarżonych, gdyż w jego pracy takie sytuacje to codzienność. (k.416v). Nie bez znaczenia jest też fakt, iż wszystkie ukradzione przedmioty zostały odzyskane bez żadnego uszczerbku wpływającego na ich wartość.

Zatem mając na względzie powyższe sąd nie mógł uwzględnić wniosków prokuratora w zakresie wymiaru kary, a jedynie w zakresie jej rodzaju podzielił stanowisko oskarżyciela i orzekł jak w pkt I-III wyroku.

Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył każdemu z oskarżonych na poczet wymierzonych im kar pozbawienia wolności okresy faktycznego pozbawienia wolności w sprawie : wobec oskarżonego M. W. (1) w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania, zaś wobec K. S. (1) w postaci zatrzymania.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. J. stosowne kwoty za obronę oskarżonych wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

Sąd z uwagi na obecną sytuację finansową oskarżonych po myśli art. 624§ 1 k.p.k. zwolnił ich od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

SSR Bartosz Szlachta